

Altın Güneş

karanlıklarda

Gök mavi. Apaydınlık. Huzmeleriyle her yeri aydınlatan kızıl güneş. Yemyeşil zeytin ağaçları, çimler. Rengârenk çiçekler, uçuşan nazlı kelebekler, koşuşurken sevinç çığlıkları savuran çocuklar, tüm neşe dolu insanlar ve ben... Hissettiğim ılık meltemle karışık elem. Ben de çocuğum ama koşamam. Mavim, yeşilim, kırmızım, sarım yok benim. Benim karam var. Karanlıklarım... Annem karanlıkları olan çocuklar çok şanslıdır, demişti, inanmadım. Annem çaresizin teki. Bana her daim hüznle bakan ve yalanları ile beni avutmaya çalışan çaresiz bir kadın. Bense hiç doğmamayı yeğlerdim. Yaşamaktansa ölmeyi ve ağlamaktansa gülmeyi. Mesela çok isterdim başımı göğe kaldırdığımda eskisi gibi maviyi görmeyi. Maviyi çok özledim. Bir de altın güneşi görmeyi...

Gözlerimle beraber hayallerime de perde çeken o gün, her gece yakama yapışıyor ve ben uyuyamıyorum. Şikâyetçi değilim. Çünkü en azından rüyada da olsa eskiden görebildiklerimi görebiliyorum.

Hayallerimi yok eden o gün annemle altın güneşin yanına gitmiştik. Annem bir duvara yaslanıp ağlamaya başladı yanımızdaki diğer insanlar gibi. Belli ki ben de öyle yapmalıydım ve yapacaktım. Bundan kolay ne vardı? Duvara kafamı yasladım gözlerimi sıktım yaş gelsin diye. O an bir haykırış işittim ki kulağım az kalsın sağır olacaktı. Çok acı bir haykırıştı bu. Gözlerim aniden kararmaya başladı ve çok karanlık bir yer gördüm. Buraya epey benziyordu ama farklıydı. Karanlığın içinden bir sürü küçük yaratık çıkıyordu peşi sıra. Benim gibiydiler ama onların ağzı yoktu ve gözlerinden kanlar akıyordu. Ellerinde küçük taşlar vardı. Taşları ellerini kanatırcasına sıkıyorlardı. Çehrelerinde öfkeden çok derin bir hüzn... En önlerinde arkası dönük bir çocuk belirdi sonra. Saçları diken diken, elbiseleri yamalı, elleri arkasında, yalınayak tombulca bir çocuk. Sonrası hatırımda değil. İşte o günden beri dünyam rüyalarımın ibaret. Annemle sürekli altın güneşe gidiyoruz ama ben onun gözlere şayan sarısını göremiyorum artık. Annem ne derse onu yapıyorum. Duvara yaslanıp ağlamış gibi yapıyorum mesela. Her gün beni ağlatan o duvara...

Rüyalarım mı? Rüyalarım beni deli ediyor. Hep o çocukları görüyorum. Her geçen gün daha da artıyorlar ve daha mahzun bakıyorlar. Onlara ulaşmak istiyorum fakat çok uzağız. Aslında çok yakınız ama uzağız da. Aynı göğün altındayız ama benim gökyüzüm mavi onlarınki ise gri. Benim ellerim beyaz onlarınki kırmızı. Benim gözlerimden yaş onlarınkindense kan akıyor.

Gün geçtikçe daha da ıstırap veriyor her şey. Görememeye alışamıyorum aksine görmeyi daha çok özleyorum. Çünkü görürsem altın güneşi göreceğim, mavi göğü, yeşil zeytin ağaçlarını, mutlu insanları göreceğim! Çünkü bıktım artık rüyalarımındaki acıyla bakan acı kokan çocukları görmekten. Oysa hiçbir çocuk acıyla bakmaz biliyorum. Çocukların bakarken gözleri güler hep. Biliyorum hiçbir çocuğun gözlerinden kan akmaz. Elleri, ayakları, şakakları kanamaz hiçbir çocuğun. Hiçbir çocuk hak etmez ağlamayı. Hele ki aynı göğün altında iken tüm çocuklar, hiç bir çocuğun gökyüzü kararmaz...

bakmak

"Kör olmaktan daha güzel şey var mıdır bu dönemde?" demişti annem. Anlamamıştım. Gülmüştüm bu lafa. Şimdi kör olasım var. Hem de nasıl! Annem gitti. Ama sesi var. Sevdiğim herkes kayboluyor günden güne ve sevdiğim her şey yerini zehirli bir boşluğa bırakıyor. İçimden taşan hasret derin kederlere dönüyor. Kutsal şehri özleyorum, Dâr'üs Selâm'ı. Lakin surların ardında kaldı maneviyat iklimi. O utanç duvarı sökülmeğe istiyor yerinden bize yol vermek istiyor, çatlıyor, yırtınıyor... Ama aman vermiyor insan libasına bürünmüş hayvandan aşağı zalimler. Tutsaklık ölümden acı. Bugün de gri gökyüzü. Üzerimize ateş yağdırdılar az önce. Çılgınlıklar, feryatlar, haykırışlar, ağlamaktan kuruyan gözyaşlarımız... Korkmuyorum onlardan. Onların silahlarından daha güçlü dualarımız, onların tuzaklarını hükümsüz kılan Rabbimiz var. Ben o Rabb'in kuluyum; korkmuyorum. Dualarımı siper ediyorum; korkmuyorum. Tanklarıyla üzerime geliyorlar; korkmuyorum. Beton yığınlarına gömüyorlar; korkmuyorum. Kafama silah doğrulttu bir el. Galiba biraz korkuyorum. Çünkü ben çocuğum. Karanlıkları olan... Keşke kör olsaydım görmeseydim acı kokan evimin yıkık duvarlarını...

hatırlamak

"Oğlum hadi uyan Tapınak Dağı'na gideceğiz!" diye seslendi annem. Ve karanlık bir güne daha uyandım. Ama havanın ne kadar aydınlık olduğunu hissediyordum göremesem de. Kuş cıvıltıları insana huzur veriyordu. Rüyalarımındaki gibi karanlık değildi gök; aydınlıktı ama ben göremiyordum sadece. Annem her cumartesi gibi kıyafetlerimi yine özenle giydirdi. Beyt'ül Makdis'e doğru yol alırken yüreğimle görüyordum altın güneşi ve ılık meltemin Zeytin Dağı'ndan getirdiği taze kokuları içime çekiyordum. Sonra bir yerlerden garip bir ses duydum, hüznü ve sitemkâr bir sesteki sanki. Anneme ne olduğunu sordum. Ne olacak, dedi annem, küçük günahkârlar ayaklar altında dolaşüyor, askerlere zorluk çıkartıyorlar. Alaycıydı sesi annemin. Konuşmalar yükseliyordu ve yükseldikçe bunun bir çocuk sesi olduğunu anlayabiliyordum. Ardından kesik bir silah sesi inetti kutsal şehri. Ve sesi kesildi çocuğun. Korkuyla anneme sarıldım. Annemse gayet sakindi. Bir şey yok oğlum, küçük şeytanın ölmesine sevinmelisin o ölmeyi hak etti, dedi. Şaşırdım, buz kesti içim bir an. Bir çocuk nasıl olur da ölmeyi hak edebilirdi.

görmek

Ağlayamıyorum. İçim sarsılıyor, ciğerim sökülüyor ama ağlayamıyorum. Ağlamaya mecalim kalmadı artık. İçime içime akıyor gözyaşlarım. Elini elime alıyorum. Çok üşüyor. Bağıma basıyorum. Çok soğuk. Nefesimi üflüyorum durmaksızın. Isınmıyor. Kardeşim çok üşüyor. Ellerimden koparıp alıyorlar onu feryatlarla. Yıkık betonlara gömüyorum kafamı. Haykırmak istiyorum tüm dünyaya burada bebek öldüren bir demokrasi var diye. Kutsal şehir kahkaha ve gözyaşlarını aynı anda bağında taşıyor, diye. Selam şehri zulüm kokuyor. Yüreğimizde Mescidi Aksa'nın özlemi...

yanmak

Hazmedemiyordum olanları... Bütün bu yaşananlar bana kıpkızıl bir kor yutarcasına acı veriyor, zaman geçtikçe daha derinlere iniyordu sızım. Yutkunamıyordum. Bu alev parçası tutuşturuyordu beni. Sanki içimdeki o parça göğe dokunmak istercesine, beni sadece o mavi söndürebilir dercesine gittikçe büyüyor, geçtiği her yeri harap ediyordu. Genzimi, ciğerimi ve kalbimi... Bu acıya dayanabilecek gibi değildim.

Koşmaya başladım altın güneşten uzağa. Onu da yakmak istemedim. Beni görünce üzülür; altın renginin yerini, ağlamaktan bitkin düşmüş bitap bir gözün kızılığını alabilirdi.

Kudüs'ün kardeş çocukları

Kaçacaktım artık buralardan. Gidebildiğimce uzaklara gitmek ayrı düşmek istedim Aksa'dan. Daha kalırsam patlayacaktım acıdan sanki. Onu da yakmak istemedim korlarımla. Tüm karanlıkları, acıları, çılgınlıkları, feryatları kötü olan her şeyi ardımdan sürükleyecekmişçesine koşmayı, uzaklaşmayı ve kutsal şehri aydınlığa kavuşturmayı öylesine arzuluyordu ki yüreğim, onun bu çağrısına esir oldu tüm bedenim. Altımda yer çatlıyordu sanki her geride bıraktığım adımdan kalan öfkeyle. O an... Birini gördüm benim gibi hışımla koşan. Fakat o beni göremedi. Yaklaştım. Sanırım âmâydi. Elinden tuttum. Bana gülümsedi...

Şimdi birdik. Bir gaye ile koşuyorduk delice. Altımızda yer, üstümüzde gök titriyordu hüzünden. Arkamızdan tüm çocukları geliyordu kutsal şehrin. Özlemden, acıdan, gözyaşından kaçıyorlardık. Korkunç vaveylalardan, her yeri sarıp kuşatan zulümden kaçıyorlardık. Karanlık insanların karanlık yüzlerinden, vicdansızların sızlamayan vicdanlarından kaçıyorlardık. Darüsselam'ın görmeye dayanamadığımız hazin çehresinden kaçıyorlardık. Birden yolumuz kesildi. Kalakaldık olduğumuz yerde. Önümüzde aniden beliren çocuk... Saçları diken diken, elbiseleri yamalı, yalınayak, tombulca... Lakin bu sefer yüzü bize dönüktü. Ve gözleri ne çok şey anlatıyordu... Direnin, diyordu bize, direnin! Siz Kudüs'ün evlatları, direnin! Şerefli duruşunuz bu zulmü önleyecek. Onlarsa bu zulmün bedelini çok ağır ödeyecek!..

" Direnin ve ümitvâr olun. Kudüs yine selam şehri olacak. Bu şehrin çocukları sokaklarında neşe ile oynayacak. Kubbet'üs-Sahra'nın parıltısından gözler kamaşacak. Artık tek bir umut yerde kalmayacak. Ve tek bir çocuk canından olmayacak. Çünkü Allah bir ve ümmet bizimledir!" diye haykırırken elinde dalgalandırdığı bayrağın hilali gülümsüyordu Hanzala'nın.

İsim: Aslıhan Akkuş

Okul: Trabzon Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi